

Papež Janez XXIII. priporoča posebno tri oblike češčenja učlovečene božje Bese: češčenje presv. imena, češčenje presv. Srca in češčenje predragocene krvi. Dal nam je tudi za javno molitev nove, posebne litanije predragocene krvi, ki obsegajo celoten bogosloven nauk o našem odrešenju in so povrh kratke, zaradi česar se bodo nedvomno hitro razširile po vsej Cerkvi.

Kako lepo poje Cerkev v liturgični pesmi v hvalnicah tega praznika: "Pozdravljene, presvete rane, ljubezni neizmerna znamenja: studenci neusahljivi iz vas teko krvi."

=====

PROSLAVA DJECE BOŽJE

/Poslanica IV nedj. po Duhovima/

Ovim najpotresnijim i najliričkim ulomkom svojih poslanica sv. Pavao počinje svoju pobjedničku pjesmu a ujedno drugi dio poslanice Rimljanima. On gleda oborene neprijatelje spasenja: grijeh, smrt i zakon. U nama se još bori tijelo s duhom, ali pomoću milosti ipak je osigurana konačna pobjeda koju kao da kršćani već drže u rukama.

U ovom ulomku radi se o konačnoj proslavi djece Božje, no s njima zajedno spominje se i priroda koja će imati udjela u toj proslavi. S ovim je u vezi pitanje da li je i u kolikoj mjeri istočnim grijehom priroda okaljана i kažnjena radi čovjeka. Drugim riječima: pitanje je da li se ovd-

je radi o pjesničkoj figuri ili nauci o ob-
novi fizičkog svijeta. U vezi s tim pita-
njem škrti su izrazi sv. Pavla ovdje i na
drugim mjestima. Tumačitelji se razilaze.

Rimlj. 8, 18-23.

18 Smatram da straćanja sadašnjega vi-
jeka nisu ništa u poredbi sa sla-
vom koja će se objaviti na nama.

19 Jer stvorenje s tjeskobnom čežnjom
čeka objavljenje sinova Božjih.

20 Stvorenje je podložno prolaznosti,
ne od svoje volje, nego za volju o-
noga koji ga pokori u nadi

21 da će se i samo stvorenje oslobodi-
ti od ropstva raspadljivosti na
slavnu slobodu djece Božje.

22 Jer znamo da stvorenje uzdiše zaje-
dno s nama i zajedno s nama trpi
porođajne boli sve do sada.

23 Ali ne samo ono nego i mi koji ima-
mo prvenastvo Duha, i mi sami uzdi-
šemo čekajući posinjenje, otkuplje-
nje tijela.

Apostolu je proslava tako reći već na-
domaku. Ona je preodređena, ne očitovat će
se na nama u svoje vrijeme. Pavao za to na-
vodi četiri dokaza kao četiri božanske ga-
rancije: tjeskobno iščekivanje stvorenja,
iščekivanje sinova Božjih, Duha Svetoga i
Boža Oca. U rukama prvog čovjeka bila je
sudbina svega stvorenja. Kosmos je uvršten
u ljudsku povijest. Čovjekov pad značio je
katastrofu i za cjelokupni život stvorova.
Osuda Božja koja je pogodila čovjeka proš-
rila se i na svijet koji je čovjeku podre-
đen /M. Schmaus/.

18 Pavao postavlja patnje i proslavu, tako reći, na dvije zdjelice vage i ustano vlijeva da je zdjelica s patnjama u odnosu na proslavu manja. On ovdje misli na patnje ljudi uzete kolektivno. Prevagnut će strana proslave koju će sinovi Božji baštiniti u budućem vijeku. Krštenjem ucijepljeni u Krista i s njim povezani istim zakonima života ne smijemo prezirati trpljenje. Upravo po trpljenju s Kristom stječemo pravo da budemo s njim i proslavljeni.

19 Mnogi tumačitelji ovdje zastupaju neku personifikaciju. Mi se radije priklanjamo mišljenju sv. Ivana Zlatoustoga za kojega R. Knox veli da je "deblji u prstu nego moderni tumačitelji u bedru. Stvorenje tjeskobno očekuje: apokaradokia = kad netko proteže vrat da bi u daljini što bolje vidio. Kršćani su otkupljenjem postali djeca Božja. Milost u duši je tek početak slave koja će na koncu obuhvatiti i čovjekovo tijelo a ujedno i prirodu. Kozmičku širinu otkupljenja naglašava Pavao i na drugim mjestima /Kol. 1,20; 2,15; Ef. 1,10/. No na kakav će se način dogoditi ta konačna preobrazba prirode? Zašto priroda tjeskobno čeka proslavu djece Božje? O tom objava vrlo malo govori.

20-21 Prolaznost, ništavnost /mataio-tes/ neki poistovjetuju s propadljivošću /ftora/. Priroda kao cjelina nije u svom od Boga određenom i namjeravanom stanju. R. Knox veli: "Možemo misliti o prirodi onako kako je mislio Solovjev u svom Uskrsnom pismu, u koliko ona proizvodi svježi život svakog proljeća samo da vidi kako je osuje

den svježom smrću svake jeseni". Ako se sama priroda nalazi u neprikladnom stanju, ko je onda čudo da je kršćanin izložen progonstvu? - Današnju nedjelju možemo nazvati i "nedjeljom materije" budući da sv. Pavao u poslanici govori o živoj i neživoj prirodi. Vidljivo stvorenje kao da se diže na vrške prstiju i gleda naprijed prema slavi budućnosti. - Stvorovi su zapali u neprikladno stanje ne svojom voljom nego Adamovim grijehom a potom odlukom i kaznom Božjom. Od ove podložnosti stvorova koji su često prisiljeni služiti grješnim djelima, od ovog nečasnog ropstva oslobodit će se konačno tek u budućnosti. Sv. Pavao kao da u grudi stvorenja postavlja nadu u oslobođenje /ep elpidi/. U ovoj nadi stvorenje se neće prevariti.

22 Nerazumna priroda, koja je Adamovim grijehom izgubila prvotni sklad i cjelovitost i koja je postala podložna propadljivosti i kvaru, s čovjekom "zajedno uzdiše" /systemazei/ i "zajedno trpi porođajne boli" /sinôdinei/. Sam je Spasitelj upotrebljavao izraz o porođajnim bolima. Inače se u apokaliptičkoj literaturi taj izraz upotrebljava uvijek kad je govor o nastajanju novog uređaja stvari. Citavo stvorenje u sadašnjem vijeku trpi porođajne boli zajedno s kršćanima pa stoga tjeskobno čeka usavršenje. Izraz "znamo" daje naslutiti da su kršćani bili svjesni te činjenice.

23 Na uzdisanje stvorenja odgovara uzdisanje kršćana koji, premda imaju Prvine Duha, uzdišu čekajući posinjenje. "Prvine

Duha" označuju samog Duha Svetoga. Od nje-
ga kao uzroka potječe naše uzdisanje s iš-
čekivanjem posinjenja u najpunijoj mjeri...
To će ujedno biti i potpuno otkupljenje na-
šega tijela. Kako je naime naša duša bila
oslobođena od grijeha tako će i naše tije-
lo biti oslobođeno od propadljivosti i smr-
ti. Duh koji je proizveo svoje prvine tj.
naše duhovno posinjenje proizvest će u svo-
je vrijeme i konačnu puninu žetve tj. ot-
kupljenje našega tijela.

+++++

"MI PA SE BOMO DRŽALI MOLITVE

IN OZNAJJEVANJA NAUKA"

/Apd 6,4/

Vesolna Kristusova Cerkev si mora
prizadevati, da je povsod in pri vseh nara-
dih pričujoča, namreč s Kristusovim naukom
in njegovo milostjo, ki prihaja po liturgi-
ji: po daritvi svete maše, zakramentih in
liturgični molitvi. Zato sta ministerium
verbi in liturgična molitev bistvena ele-
menta navzoče Cerkve. Vera in božje živ-
ljenje v posamezniku je cilj te službe. Za-
to ima Cerkev dolžnost, ne le dolžnost lju-
bežni, temveč tudi distributivne pravično-
sti, da iz svojega bogastva razdaja vsem
in zato učeniško ter posvečevalno osebje -
svoj duhovniški potencial - tako razdelju-
je, da je vsaj minimalno povsod pričujoča.
Zaradi moderne tehnike so Cerkvi vsi nara-
di postali zares "bližnji", ki zahtevajo o-
bilno dejavno duhovno pomoč.